

mých daních a poplatcích, i když nejsou opatřeny doložkou vykonatelnosti, jak zřejmo z předpisu § 54, poslední odstavec ex. ř., kde § 1 čis. 13 ex. ř. není uveden. Podle toho jest pokládati za vykonatelný jen výkaz nedoplatků daně z příjmu za léta 1927 a 1928 připojený k přihlášce ze dne 23. prosince 1928, poněvadž byl vydán proti úpadkyni. Zda právem, či neprávem, nespadá do rámce tohoto rozhodnutí. Proto nelze přihlížeti ani k vysvětlením berních správ, k nimž poukazuje rekursní soud, poněvadž tato vysvětlení nenahrazují exekuční titul a mohou míti význam jen při rozhodnutí správního úřadu ve věci samé. Jinak jest tomu při pohledávce 230 Kč, přihlášené podáním ze dne 11. prosince 1928, která se opírá o platební rozkaz vydaný na Alfreda S-a, nesměřující tedy proti úpadkyni. Tento exekuční titul nelze pokládati podle toho, co bylo již uvedeno, za vykonatelný po rozumu § 110 odst. (2) konk. ř. Dodati jest ještě, že úpadkový komisař jest povinen dáti lhůtu § 110 odst. (4) konk. ř. také k uplatnění námitek u správního úřadu, jde-li o pohledávku, jež, byvši popřena, musí býti zjištěna správním řízením, a to i tehdy, kdyby jinak správní úřad měl jednati z úřední povinnosti (srv. rozh. čis. 6146 sb. n. s.).

Čís. 9603.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čis. 91 sb. z. a n.).

Z předpisu § 6 (4) zák. nelze vyvozovati, že zaměstnanec nemá nárok na zvláštní odměnu za práci přes čas, pokud převyšovala 240 hodin přes čas ročně.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Rv I 793/29).

Žalobě zaměstnance proti zaměstnavateli o zaplacení odměny za práci přes čas bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Shlediska dovolacího důvodu podle § 503 čis. 4 c. ř. s. snaží se dovolatelka doličiti, že prý mezi stranami došlo mlčky (§ 863 obč. zák.) k dohodě o paušalování odměny za práce přes čas tím způsobem, že žalobce věděl již při přijetí do služby, jaké práce bude konati, a že byl přes to srozuměn s určeným platem 100 Kč a později 300 Kč měsíčně jako s odměnou za všechny vykonané práce. Než tyto vývody nemají opory ve skutkových zjištěních nižších soudů, takže dovolací důvod podle § 503 čis. 4 c. ř. s. není jimi proveden podle zákona. Byloť v souzeném případě zjištěno již prvním soudem, že práce přes osm hodin denně nebyla předem vůbec smluvena a že se vedoucí filiálky, jemuž žalovaná firma přenechala úpravu pracovní doby ve filiálce a jenž práce přes čas žalobci nařídil, nikdy k žalobci nevyjádřil, že jeho plat jest

paušální odměnou za všechny práce. Ostatně se zřetelem k okolnostem tohoto případu bylo by i podle obyčejů poctivého obchodního styku (§ 863 druhý odstavec obč. zák.) vážně pochybovati o tom, že žalobce, jenž konal pro žalovanou firmu zejména i práce kancelářské, projevil pouhým přijímáním tak nápadně nepatrného platu souhlas s paušalováním odměny za práce přes pravidelnou osmihodinnou dobu pracovní. Dovolatelčin názor, že jest žalobce oprávněn žádati odměnu nejvýše jen za 240 hodin práce přes čas ročně, jest zřejmě mylný, neboť ustanovení § 6 (4) zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n., že práce přes čas nesmí úhrnem přesahovati 20 týdnů neboli 240 hodin v roce, jest předpisem omezujícím zaměstnavatele a vydaným na ochranu zaměstnanců a nelze z něho nikterak vyvozovati, že zaměstnanec nemá nároku na zvláštní odměnu za práce přes čas, pokud převyšovaly onu nejvyšší míru.

Čís. 9604.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Nelze shledávati příhodu v dopravě v tom, že motorový vůz neměl na zadním vchodu ochranné zařízení, by bylo zabráněno vypadnutí člověka za jízdy, šlo-li o nový vůz elektrické dráhy, při nichž byly závory při vstupu na zadní plošinu zrušeny.

Není příhodou v dopravě, sestoupí-li cestující před zastávkou na stupátko vozu pouliční dráhy, by po zastavení vozu mohl ihned seskočiti.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Rv I 929/29).

Žalobce vypadl za jízdy z vozu pouliční dráhy a poranil se. Žaloba o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Předpokladem povinnosti k náhradě škody jest podle § 1 zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák., o který žalobce žalobní žádost opírá, že bylo způsobeno tělesné poškození neb usmrcení člověka příhodou v dopravě, to jest událostí, která se odchyluje od normálního provozu vozby, která o sobě jest s to člověka poškoditi neb usmrtiti a udála se mimo osobu poškozeného. Bylo proto na žalobci, by prokázal, že jeho poranění bylo způsobeno příhodou v dopravě. To žalobce neprokázal. Podle zjištění nižších soudů motorový vůz, na němž byl žalobce, sebou netrhl a žalobce z vozu nevypadl následkem kromobyčejného trhnutí vozem, jak tvrdí, nýbrž proto, že mu, když stál na stupátku, uklouzla noha. Tímto zjištěním jest dovolací soud vázán. Nelze shledávati příhodu v dopravě ani v tom, že motorový vůz na zadním vchodu neměl ochranné zařízení, by vypadnutí člověka za jízdy bylo zabráněno,